

mærksom paa, at den ny Bestemmelse, som findes der, at „heller ikke maa der paa offentlige Beværtningssteder holdes Drikkelag eller Sammenkomster, der medføre en saadan Støj, at de omboende eller forbipasserende derved forulempes“, vistnok er en Bestemmelse, som man nøje maa se efter, inden man accepterer den. Ved første Øjekast er det noget, alle kunne være enige om, at det er uheldigt og forargeligt paa Helligdagen, at der paa offentlige Beværtningssteder finder Sviregilder og den Slags Ting Sted. Det er naturligvis noget saadant, der er tænkt paa. Men foruden Sviregilder kan der paa offentlige Beværtningssteder tænkes Sammenkomster, som medføre Støj, men som dog derfor ikke bør forbydes. Jeg skal f. Eks. nævne, at Foreninger paa saadanne Steder komme sammen Søndag Eftermiddag eller Aften og synge Sange eller lignende. Er det da ikke en saa uskyldig Fornøjelse, at det ikke bør forbydes? Jeg skal nævne, hvad der vistnok ogsaa falder ind derunder, at Tivoli afbrænder et Fyrværkeri. Tivoli maa vel nok kunne kaldes et offentligt Beværtningssted. Der er jo ogsaa andre Beværtningssteder med Beværtningshaver, hvor der holdes Musik Søndag Eftermiddag. Der vilde man saa ogsaa kunne komme og sige, at denne Musik medfører en saadan Støj, at de omboende og forbipasserende forulempes. Man bør derfor tænke meget nøje over den Ting, før man slaar det fast i Lovs Form. Det gælder særlig, naar man sammenholder denne Paragraf med § 12, hvorefter § 6 skal gælde ogsaa paa Grundlovsdagen efter Kl. 12 Middag. Thi jeg ser ikke rettere end, at der derefter ikke paa offentlige Beværtningssteder kan afholdes Sammenkomster i Anledning af Grundloven. Der maatte ikke raabes Hurra, ikke synges Sange og ikke holdes Taler, og i det hele skulde Grundlovens Højtideligholdelse paa saadanne Steder gaa ganske tyst af. Der er i en Række af Aar her i Byen blevet holdt Grundlovsfester paa Vodroflund og St. Thomas, som begge ere offentlige Beværtningssteder, og ude i Provinserne finder noget lignende Sted. Dette vilde efter § 6 sammenholdt med § 12 — saaledes som Lovforslaget er affattet — sikkert blive ulovligt.

Jeg kommer derefter til § 13. Der findes en Bestemmelse om, „at Varer af den Slags, hvormed Beboerne paa Stedet pleje at forsyne sig daglig, af de handlende kunne bringes omkring til deres Kunder eller Udsalgssteder i lette Vogne

til Kl. 10 Søndag Formiddag“. Dette er ikke, saaledes som en æret Taler syntes at opfatte det, en Udvidelse af den nu bestaaende Frihed, men derimod en Indskrænkning, thi efter den nu bestaaende Lovgivning kunne saadanne Varer paa den angivne Maade bringes omkring til enhver Tid om Søndagen, men man vil nu indskrænke det til kun at kunne foretages indtil Kl. 10 Formiddag. I Almindelighed set kan det vistnok være rigtigt, men det forekommer mig dog, at der vil kunne tænkes Forhold, hvor man vilde gaa Publikums Bekvemmelighed alt for nær. Der er mange Steder, hvor den Afstand, i hvilken saadanne Varer bringes omkring til Kunderne, er saa stor, at det vil være umuligt at faa Varerne bragte omkring inden Kl. 10 Søndag Formiddag, hvoraf Følgen bliver, at en stor Del Kunder ikke blive betjente til Skade for de handlende og til Ærgrelse for Kunderne. Jeg tror derfor, at dette Punkt trænger til en nærmere Overvejelse og en forandret Affattelse. Med Hensyn til Arbejdskørsel, der tjener et nødvendigt statsligt eller kommunalt Formaal, og som efter Forslaget skal kunne finde Sted til enhver Tid, forekommer det mig, at Stat eller Kommune bør gaa i Spidsen og give andre et godt Eksempel, og at det, der skal forbydes private, bør paa ingen Maade tillades Stat og Kommune. I Slutningen af § 13 findes endelig en Regel, som jeg ikke rigtig forstaar. Det hedder der: „Paa tilsvarende Maade kan der for Søkkøbsteder og Fiskerlejer ved Politivedtægten fastsættes Undtagelser fra Lovens Regler vedrørende Fangst og Salg af samt Kørsel med Fisk“. Jeg har ikke kunnet finde, at der i Lovforslaget findes nogen som helst indskrænkende Regler med Hensyn til Fiskefangst, der dog vist ikke kan falde ind under de Arbejder, der enten ere forbundne med Larm eller som krænke Helligdagsfreden.

I § 15, 2det Stykke, findes den Regel, at Personer og Selskaber, som have Beværterborgerskab, kunne fradømmes samme i Tilfælde af gentagne Overtrædelser af nærværende Lov. Der er jeg ganske enig med det ærede Medlem for Helsingør (Chr. Rasmussen) i, at det er et Forslag, som er meget for strengt og efter min Opfattelse ganske uantageligt. Naar Folk ikke ville efterkomme Loven, og hvis man mener, at Bøder paa 200 Kr. ikke ere tilstrækkelige, vel, lad os saa sætte Bødens Maksimum højere, men jeg mener ikke paa nogen Maade at kunne gaa med til